

La vida s'acaba allà on existeix la voluntat d'esborrar les diferències i les particularitats de la violència

Vasili Grossman: Vida i destí

PROPOSTA DIDÀCTICA

70è aniversari de l'alliberament
d'Auschwitz

Objectius de l'activitat

- Treballar l'empatia històrica
- Sensibilitzar l'alumnat amb les pràctiques violentes del segle XX: la invisibilitat de la sobreexposició
- Aprendre a valorar els fets històrics
- Exposar els resultats del treball
- Creació literària: gènere epistolar

Descripció de l'activitat

- Gènesi
- Pòrtic
- Recreació literària
- Treball d'investigació
- Exposició i “comunitat científica”
- Amical Mathausen

Gènesi

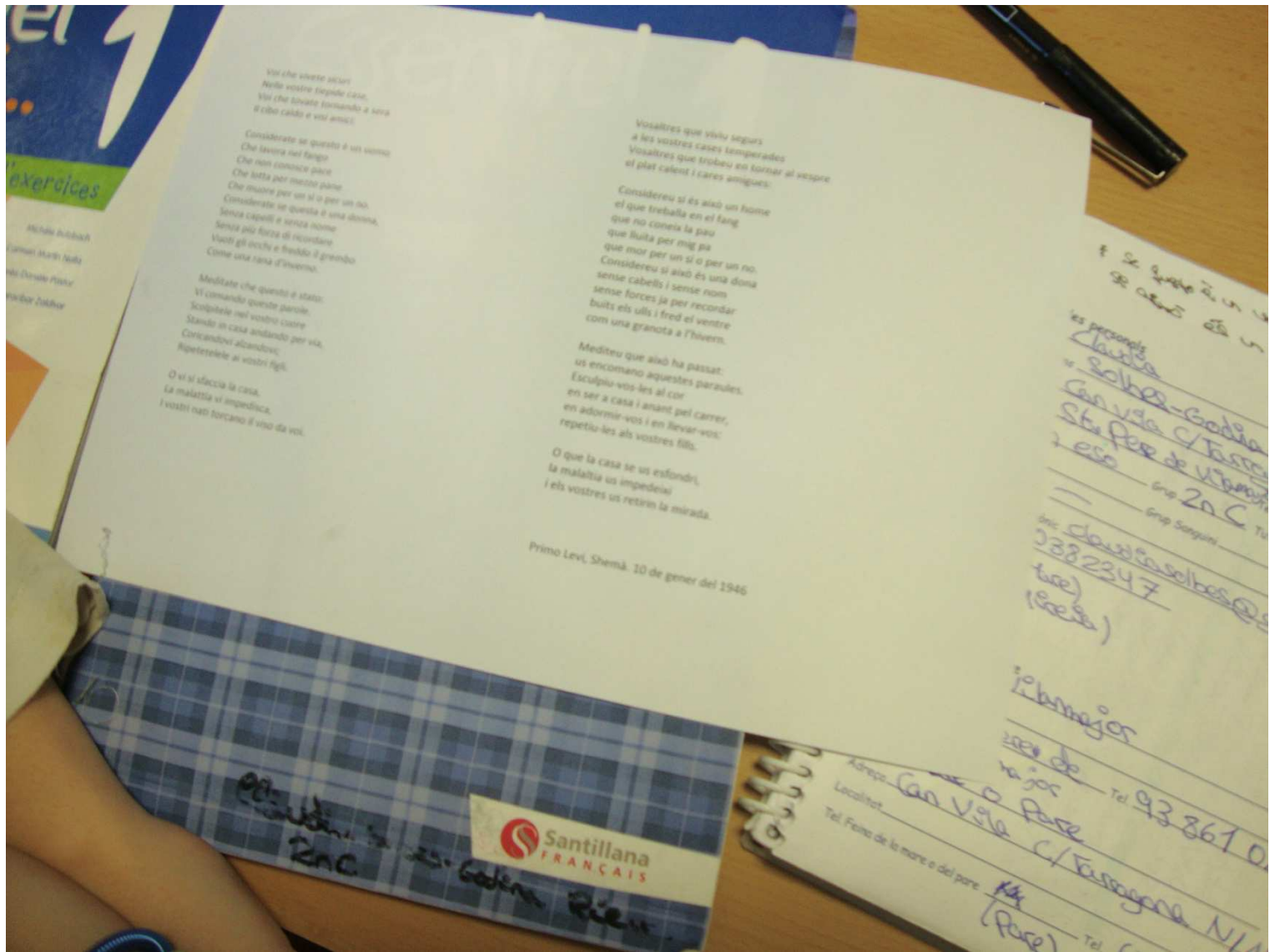
- Setantè: oportunitat (febrer-març)
- Aproximació al fet històric
- “ni passa ni tornarà a passar”
- “S’acaba el temps de la memòria” Jorge Semprún (2005)
- Dificultats en la planificació i l’organització
- Laia Segarra, Elena Álvarez

Pòrtic

- Alumnat de Quart d'ESO
 - Presentació propedèutica
 - Lectura d'*El largo viaje* de Jorge Semprún
 - Focalització
- Alumnat de Segon d'ESO
 - Visionat *El noi del pijama de ratlles*
 - Presentació propedèutica
 - Focalització
 - Lectura de Primo Levi, *Se questo è un uomo*

Voi che vivete sicuri
Nelle vostre tiepide case,
Voi che trovate tornando a sera
Il cibo caldo e voi amici

Considerate se questo è un uomo
Che lavora nel fango
Che lotta per mezzo pane
Che muore per un sì o per un no
Considerate se questa è una donna,
Senza capelli e senza nome
Senza più forza di ricordare,
Vuoti gli occhi e freddo il grembo
Come una rana d'inverno.

Meditate che questo è stato:
Vi comando queste parole.
Scolpitele nel vostro cuore
Stando in casa andando per via,
Coricandovi alzandovi;
Ripetetele ai vostri figli.

O vi si sfaccia la casa,
La malattia vi impedisca,
I vostri nati torcano il viso da voi.

Vosaltres que viviu segurs
a les vostres cases temperades
Vosaltres que trobeu en tornar al vespre
el plat calent i cares amigues.

Considereu si és això un home
el que treballa en el fang
que no coneix la pau
que lluita per mig pa
que mor per un sí o per un no.
Considereu si això és una dona
sense cabells i sense nom
sense forces ja per recordar
buits els ulls i fred el ventre
com una granota a l'hivern.

Meditau que això ha passat:
us encomano aquestes paraules.
Esculpiu-vos-les al cor
en ser a casa i anant pel carrer,
en adormir-vos i en llevar-vos;
repetiu-les als vostres fills.

O que la casa se us esfondri,
la malaltia us impedeixi
i els vostres us retirin la mirada.

Primo Levi, Shemà. 10 de gener del 1946

f. se quito a un
se a un a un

les persones
Laurita
Solha
Can Vile / Gadiu
Sta. Fe de V. / Juncos
2. eso
Grup Sorgut

dir: clau@solhas.com
9382347
tue)
(Pare)

l'home jor

dir de
ma jor Tel. 93 861 0
Can Vile / Juncos N/1

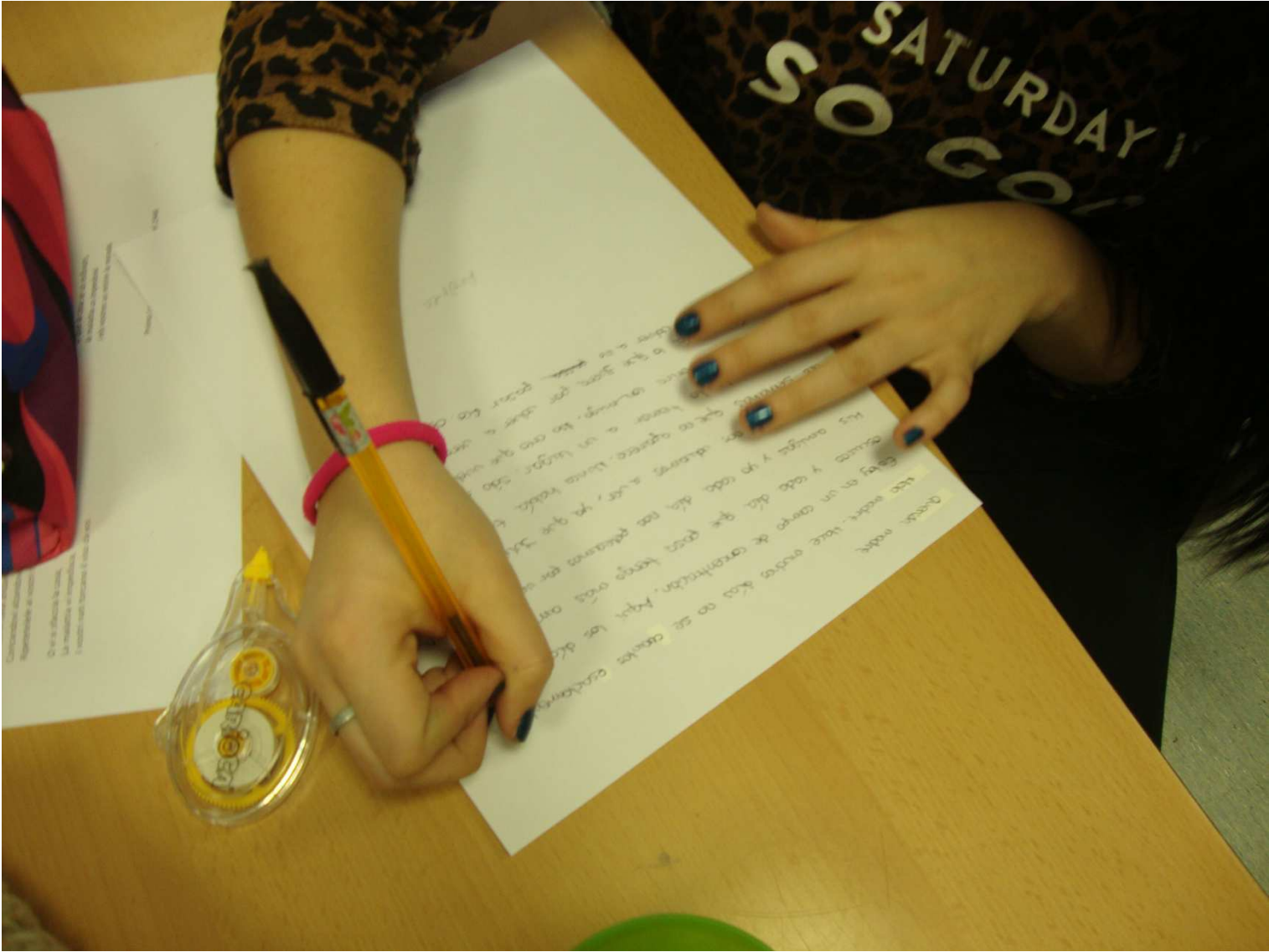
Adreça: Can Vile / Juncos N/1
Localitat:
Tel. Ferra de la mare o del pare

Can Vile / Juncos N/1
2. eso

Recreació literària i contacte epistolar

- Segon d'ESO:
 - Redacció d'una carta simulant l'autoria.
 - Contingut lliure. Darrera comunicació.
- Quart d'ESO:
 - Resposta del missatge anònim, immediata o generacional. No s'indica el caràcter.

CARTES IMAGINÀRIES

DES DEL CAMP:

RESPOSTES:

0053

Querida Pòdola,

Tu haves de pensar, ets no es la que pensava. Me heu recordat de Daniel, y ja según los números, a la que veíam comen los niños, los abuelos o los hermanos de tuque a los hijos, los hijos, o abuelos... todo muy bonito y, especialmente, volver a los abuelos y los nietos. La frase con una gran hache en las palabras que me dices. Estoy muy participada, en mi trabajo, también participo en algunas cosas: que sean de Daniel, de los de los otros, que sean con amor... Ah, también, cuando llegamos a casa, cuando y uno el tiempo, cada vez vamos mejor.

En la hora en que estás al trabajo, sabes que mañana, por ser estos días, no por que sea. Cada día es un día y los amigos hacen los días y los días son 2 veces. Los amigos por otro lado, son los amigos de los días de los días y en los días.

Roberto, me sé que tú te has, me sé que tú te has, me sé que tú te has, la hora que sé con voluntad es que tengo miedo, miedo a seguir, miedo a seguir y miedo a seguir, la hora a la hora. Ahora, pero que terminas así? sin ningún otro contenido a mi alrededor. Se me acaba la esperanza de volverme en los días de los días. Los días son 2 veces, pero mucho tiempo sin tener y cuando la hora, se acaba a veces, pero mucho tiempo de paz. A una hora que siempre habíamos pensado, la primera por ser más caritativa de lo que la imaginaba. Quería que la primera hora por la calle principal y que los soldados participasen la primera con ella con alegría. Me acordé a mis palabras: hache de mano con estos números, hache de mano con plato entero, hache de mano la paz, hache de mano se sigue...

Atentamente:

LUCÍA

0054

Estimada Sojilla:

Avui ja fa exactament 3 mesos que vas escriure'm aquesta carta i en aquest temps poden haver-te he passat moltes coses, però espero de tot cor que estiguis bé, o al menys que tot segueixi igual que el dia que em vas escriure.

Al camp de concentració de Belzec, el qual em van traslladar fa dues setmanes, ens tracten fatal. En aquest curt període de temps he vist morir a molta més gent que en un any en el camp de Chelmo.

El nostre dia a dia es terrible: cada matí, ens despertem tirant-nos aigua bullint a la cara, i per culpa d'això molts de nosaltres som mig secs o totalment secs, en el meu cas, sol puc veure bé per un ull.

Després ens porten a treballar a una fàbrica que hi ha a pocs quilòmetres del camp, i quan acabem la nostra jornada de 15 hores ens fan tornar corrent fins al camp, i a les 10 últimes persones en arribar les maten. Finalment ens fan recollir els cossos de les persones que han mort durant el dia i portar-les al crematori.

Un com cada més i mig, ens porten a les dutxes, però de tots els que hi entrem, hi ha molts que no tornen a sortir mai. Tinc moltíssima por perquè en menys d'un mes farà setze anys i hauré de treballar 18 hores a la fàbrica en comptes de 15, i la tornada de la fàbrica serà molt més dura, ja que els 20 adults que arriben últims al camp són torturats fins a la seva mort.

Espero més que res en aquest món poder sortir del camp i tornar a la meua vida al poble.

T'estimo moltíssim i desitjo que t'arribi la meua carta.

Petens

Dr. de Ayala de 1942
06

Hola Lucía,

Però se'n va a la guerra, però no ho sé.

En la hora en que estás al trabajo, sabes que mañana, por ser estos días, no por que sea. Cada día es un día y los amigos hacen los días y los días son 2 veces. Los amigos por otro lado, son los amigos de los días de los días y en los días.

Roberto, me sé que tú te has, me sé que tú te has, me sé que tú te has, la hora que sé con voluntad es que tengo miedo, miedo a seguir, miedo a seguir y miedo a seguir, la hora a la hora. Ahora, pero que terminas así? sin ningún otro contenido a mi alrededor. Se me acaba la esperanza de volverme en los días de los días. Los días son 2 veces, pero mucho tiempo sin tener y cuando la hora, se acaba a veces, pero mucho tiempo de paz. A una hora que siempre habíamos pensado, la primera por ser más caritativa de lo que la imaginaba. Quería que la primera hora por la calle principal y que los soldados participasen la primera con ella con alegría. Me acordé a mis palabras: hache de mano con estos números, hache de mano con plato entero, hache de mano la paz, hache de mano se sigue...

Atentamente:

LUCÍA

Atentamente:

LUCÍA

Atentamente:

Treball d'investigació

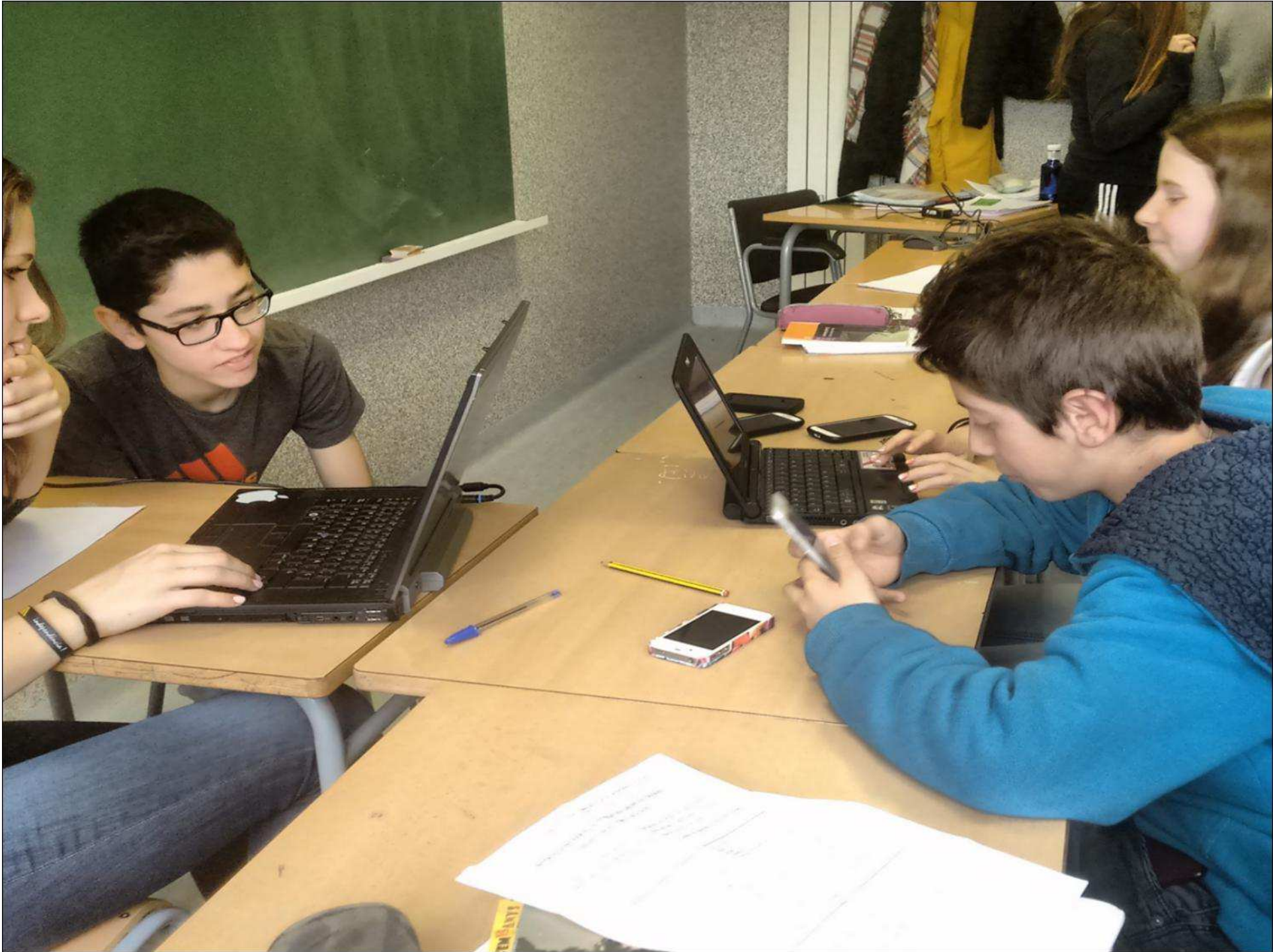
- Agrupació per parelles aleatòries
- Treball d'investigació
 - Tema concret
 - Testimoni gràfic
 - Testimoni escrit

Exposició

ENTRADA AL CAMP.
DISTINCIÓ CROMÀTICA
DELS INTERNS

El 1944, els nazis van decidir que els presos polítics i intel·lectuals que havien estat a les presons de la República i que havien estat condemnats a mort, havien de ser assassinats. Aquests presos van ser portats a les cambres de gas de la presó de Mauthausen i assassinats.

El 1944, els nazis van decidir que els presos polítics i intel·lectuals que havien estat a les presons de la República i que havien estat condemnats a mort, havien de ser assassinats. Aquests presos van ser portats a les cambres de gas de la presó de Mauthausen i assassinats.

LES DONES ALS CAMPS
DE CONCENTRACIÓ

Les dones van ser portades a les cambres de gas de la presó de Mauthausen i assassinats.

Les dones van ser portades a les cambres de gas de la presó de Mauthausen i assassinats.

EL MENSAJER DE
CONCENTRACIÓ

El 1944, els nazis van decidir que els presos polítics i intel·lectuals que havien estat a les presons de la República i que havien estat condemnats a mort, havien de ser assassinats. Aquests presos van ser portats a les cambres de gas de la presó de Mauthausen i assassinats.

El 1944, els nazis van decidir que els presos polítics i intel·lectuals que havien estat a les presons de la República i que havien estat condemnats a mort, havien de ser assassinats. Aquests presos van ser portats a les cambres de gas de la presó de Mauthausen i assassinats.

WC

WC

Amical Mauthausen

- Març
- Cooperació ajuntaments i biblioteca
- Grups de 2n i 4t

Cloenda

- Exposició a l'alumnat de Primer
- Exposició a l'alumnat de Tercer

- Activitat dirigida a l'alumnat de primer i tercer d'ESO
- Guiatge a partir de les tutories i de la visita a l'exposició
- Empatia, interès, respecte i orgull col·lectiu

Conclusions

- Dificultats organitzatives
- Recerca
- Col·laboració /Debat d'opinió versus debat de confrontació
- Coneixement: via introductòria a les comunitats d'aprenentatge
- Projecció al municipi
- El Treball del record

El recuerdo no basta nunca. El recuerdo engaña porque la memoria es mucho más frágil y infiel de lo que parece y porque al proyectar hacia atrás lo que sabemos ahora nos convierte en adivinos del pasado. Pero el pasado es un país extranjero.

[...] Esforzarse en mirar las cosas como son y recordarlas y contarlas tal como fueron. No inventar esas leyendas que alientan el narcisismo general, no someterse a las normas del recuerdo, que son tan coactivas como las de la ropa.

Antonio Muñoz Molina